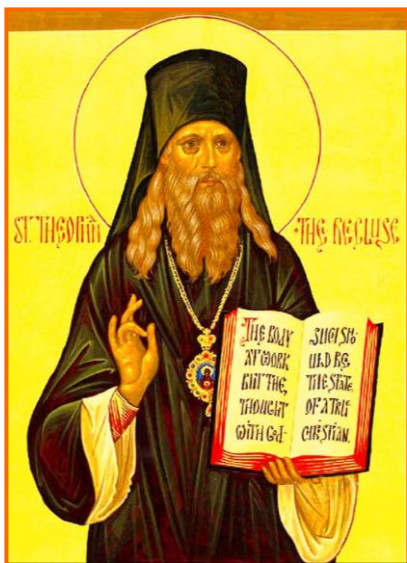

Urcușul spre Dumnezeu

Sfântul Teofan Zăvorâtul,
icoană

Urcușul minții sau dorul ei către Dumnezeu sporește în măsura în care se întărește și lucrarea lăuntrică, care este asemenea unui pământ fertil, în care încolțește asemeni unei sămânțe și crește. De aceea, pentru a păstra această stare lăuntrică din care să se nască tânjirea cea după Dumnezeu, sunt de trebuință acestea:

1) Să-ți deprinzi mintea a vieții în prezența lui Dumnezeu. Să o silești să-L vadă neîncetat pe Dumnezeu, căci este aproape; și să se înalțe până la simțământul că ochii Lui te privesc. O asemenea deprindere este poarta care duce la Dumnezeu și cerul ce se descoperă minții.

2) Toate să le faci spre slava lui Dumnezeu și să nu năzuiești nimic altceva, în orice lucrare ai săvârși – fie ea lăuntrică sau exterioară; aceasta să fie măsura fiecărei lucrări începute și ea să poarte întipărită pecetea sa.

3) Să săvârșești totul cu conștiința că este voia lui Dumnezeu; lucrează călăuzit de voia Lui și supune-te ei întru toate, cu tot sufletul tău. (Citat din „Scara” Sf. Ioan Scărarul)

Făptuirea potrivit voinței lui Dumnezeu se întinde la toate ce i se întâmplă unui om.

Orice ai face, silește-te să vezi că Dumnezeu cere lucrarea aceea de la tine; tot ceea ce ți se întâmplă, să primești ca din mâna Domnului. O persoană, un obiect, o întâmplare, bucuria, necazul – toate să fie primite cu bucurie și cu supunere plină de pace, de plăcere duhovnicească și de înflăcărare, neținând seama de împotrivirea firii.

Prin aceste lucrări duhovnicești, mintea va vedea din ce în ce mai limpede pe Dumnezeu și se va întări în vederea Lui. Te vei deprinde să rămâi cu mintea în contemplarea Lui și a nesfârșitelor Lui perfecțiuni. Această vedere se dă, de cele mai multe ori, în timp ce omul stă în rugăciune în prezența lui Dumnezeu și sporește tot prin această petrecere în rugăciune înaintea Lui.

Ea este începutul în sine al urcușului spre unirea vie cu Dumnezeu.

Împreună cu vederea lui Dumnezeu se arată și se desăvârșește închinarea în duh, plină de evlavie, când duhul cade înaintea Lui și, plin de durere și cu simțământul nimicniciei sale, strigă către El, precum făptura către Ziditorul ei – nu simte durere ca și cum ar fi fost îndepărtat și batjocorit, ci are conștiința că Dumnezeu l-a primit, S-a milostivit de el și l-a copleșit cu bunătățile Sale. De aici se va naște o nebiruită

chemare lăuntrică și răpire către Dumnezeu.

Tânjirea după Dumnezeu este scopul, care la început există numai în intenție și în căutare. Ea trebuie adusă la realitate și făcută vie, aidoma unei chemări dulci, arzătoare și nestăvilite. Numai o asemenea chemare poate mărturisi că suntem unde se cuvine să fim, că Dumnezeu ne primește și că urcăm spre Dânsul. Când fierul este atras de către un magnet, înseamnă că forța magnetică a acționat asupra lui. La fel stau lucrurile și pe tărâm duhovnicesc: este evident că Dumnezeu S-a atins de noi doar atunci când există o atracție vie, când duhul le disprețuiește pe toate, ajunge la Dumnezeu și se lasă inundat de El. Asta nu se întâmplă însă de la început. Râvnitorul după cele dumnezeiești este în întregime întors către sine însuși, deși face aceasta pentru Dumnezeu, însă vederea lui Dumnezeu este, în acest stadiu una rațională. Domnul nu l-a învrednicit încă să-L guste și nici nevoitorul nu este în stare de așa ceva, deoarece este necurat. El îi slujește lui Dumnezeu, ca să spunem așa, fără să-L guste. Pe urmă, pe măsură ce inima se curățește și se îndreaptă, începe să simtă o oarecare dulceață a vieții celei după Dumnezeu; viețuirea îi este plină de înflăcărare și dragoste.

(Sfântul Teofan Zăvoratul,
Calea spre mântuire